

előadásmód jele, hanem bizonyos festőisége is. A lineáris rajzolatú, síkba kiterített klasszikus fametszetstílussal, tehát a Dürer- vagy Holbein-féle előadásmóddal ellentétben Buday a teret, a mélységet és a fényhatásokat is érzékelteti. Az események mindig a kép háttérében, a felvillanó fehérek drámai tűzijátékával kísérve érik el csúcspontjukat, s ebben a feszített, érzelmileg szándékosan túlhevített stílusban a század első felének képzőművészeti felfogására ismerünk.”

Nevét és műveit a harmincas évek közepén már az ország határain túl is ismerték — s nemcsak magyar nyelvterületen. Erdélyi repeciójával párhuzamosan Nyugat-Európában is megismerték. A *Walpurgis-éjszaka* 1932 című metszetét már külföldi — lipcsei — megrendelésre csinálta, s műveit hamarosan az angol, német stb. kritika is egyöntetű dicsérettel fogadta. Különösen „jó sajtója” volt *Book of Ballads* című kötetének, amelyről egyebek mellett dicsérően írt az Apollo, a Times Literary Supplement, a Contemporary Review, a Print Collectors Quarterly, a Studio. Angliai fogadtatásának alaphangját mégis a Manchester Guardian kritikája adta meg, amelyből kiderül, Buday metszetei még a színvonalasnak tartott angliai fametszéshez képest is új színeket hoztak. E kedvező fogadtatás egyik csúcának tekinthető, hogy 1937-ben, a párizsi világiállításán — ott, ahol az egyik nagydíjat Picasso kapta — a grafikai nagydíjat ő nyerte el.

*

Élete és munkássága fél évszázada külföldön zajlik, életműve egészének fölmérése, végső megítélése, a magyar kultúra egészében elfoglalt helyének kijelölése így még a jövő feladata. Csak sejtjük, hogy angliai periódusában is egy nagy pálya önértékű, jelentős fejezete jött létre. Legfontosabb műve is alighanem már Angliában született. (E kiemelésre leginkább az Atheni Timon-sorozat szolgál rá.) De a kutatás, amelynek nagy adósságai vannak vele kapcsolatban, már folyik, s bár 1948 után hosszú ideig nem vettünk róla tudomást, ma már tudjuk: 20. századi kultúránk fontos alakja, művelődéstörténetünk integráns része.

Születése 80. évfordulóján tisztelettel köszöntjük.

LENGYEL ANDRÁS

Buday György: Benvenuto Cellini